

Περιηγητοῦσα ἓνα βράδι μὲν ἕνα γυναικίον μου γιατρό, τὸν δόκτωρα Νουαρώ, στὸ βουιέδαρτο. Ὁ καιρὸς ἦταν ὄρατος. Προχωροῦσαμε καὶ συζητοῦσαμε μὲ ὄρεξι γιὰ διάφορα φιλολογικὰ ζητήματα. Ἐγὼ ἔπεισομαι, ὅτι ἡ ἐποχὴ μας ἔχει γίνει πάλι πολὺ μέτρια στὶς ἐκδηλώσεις της, στὶς χαρὲς της, στὰ αἰσθηματὰ της, στὰ πάθη της. Ὁ δόκτωρ Νουαρώ εἶχε τὴν ἀντίθετη γνώμη.

— Δόξατί μου, μὴ εἶπε τέλος, ἂν ἔξερατε πόσα τρομερὰ δράματα γίνονται κάθε μέρα πλῆι μας, χωρὶς νὰ τὰ ἀντιλαμβάνομεθα!... Μπαρὸς στὰ δράματα αὐτὰ τῆς ζωῆς δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀπλῆς παιδαριωδίες ἐκεῖνα τὰ φανταστικὰ πού ἐμφανίζονται αἱ μυθιστοριογράφοι. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τὰ ζωντανὰ δράματα, γιὰ τὰ ὁποῖα σὰς μιλῶ, σκελεάζονται μὲ τὴ σιωπὴ καὶ μὲ τὴ μυστικότητα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ὑποπτεῖθῃ κανεὶς.

Κατάλαβα πὸς ὁ γιατρός εἶχε κούρας ἔτοιμη στὸ μυαλό του μιὰ τέτοια ζωντανῆς ἱστορία. Καὶ δὲν εἶχα γέλασει.

— Θὰ σὰς διηγηθῶ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ δράματα, μὴ εἶπε, στὸ ὅποιο τὸ ἐπάγγελμά μου μὲ ἔκανε νὰ ἀνακατεθῶ κ' ἔγω. Πᾶνε δεξιά περὶον χρόνια ἀπὸ τότε. Δὲν ἔξερα, ἂν ἀκούσατε ποτὲ τὸ ὄνομα Κορσεγκ....

— Κορσεγκ ; εἶπα. Μὰ νὰ, μὴ φάνετα. Δὲν ἦταν ἓνας γιγαντοσώμος βαρῶνος ντὲ Κορσεγκ ; Τὸν εἶχα ἰδεῖ μερικὲς φορὲς στὴ Λέσχη καὶ μὴ εἶχε κάνει ἐντύπωση, ἢ κατὰς γενεαί, ἰδιόρρυθμη συμπεριφορά του. Ἐνας φίλος μου, μὴ ἔξερησε τότε ὅτι, ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἀνθρώπος εἶχε δοκιμάσει ἓναν μεγάλου φημισμένου ζηλοσιῶ : μιὰ νεαρὴ γυναίκα πού λάτρηνε εἶχε κατ' ἔξιναν, ἔλειπα ἀπὸ μιὰ ἐκπερίδα πού εἶχαν δοσεῖ στὸ σπῆι τους. Βλέπετε, ὅτι εἶμαι ἀρεκτὰ καλὰ πληροφορημένος....

— Ναι, ἀπάντησε εἰρωνικά ὁ γιατρός, ἀρεκτὰ καλὰ πληροφορημένος. Τόσο πληροφορημένος τοῦλάχιστον, ὅσο οἱ μσοὶ ἀπὸ τοῦς κατοικοῦς τοῦ Παρισιῦ. Καὶ θύω... Θὰ ἔξερατε εἰσως, ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πέθανε πέρσι ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια τοῦ ἥπατος καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ ὅμως, τὴ συνείδησι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐδάρωναν δὺο φριχαστικὰ ἐγγλήματα....

— Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ μὴ διηγηθῆτε, διέκοφα τὸν συνομιλήτη μου, διὸ ὁ βαρῶνος Κορσεγκ ἔβαλε

μονάχος τὸν φωτὶ στὸ φουστάνι τῆς γυναίκας του!

— Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνετε μόνος σας, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀκούετε τώρα τὸ τί ἔξερα ἔγω... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ, μὲ ποιὰ συναισθηματὰ εἶδα τὴ βαρῶνη Κορσεγκ ἐκεῖνο τὸ βράδι, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἦθε ἓνας ἰππότης τοῦ σπαιτοῦ καὶ μὲ εἰδοποίησε γιὰ τὸ τρομακτικὸ συμβάν. Ἡ βαρῶνη Ἄλκη, ἦταν ἐκλινομένη στὸ κρεβάτι της, μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους, σὲ τρομερὴ ἀγωνία, μὲ τὸ καμμένο, τὸ μαρτυρικὸ τῆς σῶμα τυλιγμένο στὰ σεντόνια, μὲ τὴ ῥοχὴ τῆς ἐνδυσπασίας τῆς πεταμένα ἐδοῦ κ' ἔκει μέσα στὸ δωμάτιο. Μόλις μῆτρα μέσα, μὲ χτύπησε μιὰ ἀποτυχητικὴ μωροδιὰ καμμένου πανοῦ... Ὁ σὺγγυὸς τῆς στεκόταν ἐκεῖ, πλῆι τῆς, ἀνωμαλισμένος στὸ ἔζακι, σκαθροπός, αἰλιπτος, συντετριμμένος. Ἡ ἄμοιρη βαρῶνη εἶχε ζητήσει νὰ τῆς φέρον τὸν πνευματικὸ της γιὰ νὰ μεταλάβῃ, καὶ ὅταν πῆγα, ἐπανάλαβε καὶ πάλι σὲ λίγο τὴν ἴδια παράκλησι. Ὁ βαρῶνος ἀπάντησε βραχνά, χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴ θέσι του :

— Ἐὶν εἰδοποίησαν καὶ ἄραθι. Σὰς βεβαίω ὅτι ἡ στάσις τοῦ βαρῶνος μὴ φάνηκε ἀλλόκοτη. Ἐβλεπε τὸ τόσο ἀρχιμη θέσι τὴ γυναίκα του καὶ δὲν ἐνδιαιρέροταν καθόλου, γιὰ νὰ τῆς δόσῃ τὸ γρηγορώτερον αὐτὴν τὴν παραμυθία τὸν τελευταῖον στιγμῶν....

Τὰ ναρκωτικὰ τὰ ὁποῖα ἔδωσα στὴν ἐτοιμοθάνατη, εἶχαν ἀρχίσει πάλι τὴν ἐνέργειά τους. Μολαταῦτα, ἡ ταραχὴ τῆς βαρῶνης μεγάλωνε. Ἡ μὴ οἰκογενειακὸς ἰατρός τὸν Κορσεγκ καὶ γνῶριζα καλὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς νεαρῆς γυναίκας. Κατάλαβα λοιπὸν, πὸς ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀγωνία, μέσα στὴν ὁποῖα παράδου, δὲν ἦταν μονάχα ἀπὸ τοῦς φημισμοῦς πόνους πού δοκίμαζε. Ἐπέφερε κρυφὸς ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ, μιὰ ἥθλια ἀγωνία. Αἰσθανόμενα πὸς ἤθελε νὰ μιλήσῃ, πὸς αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη νὰ φωνάξῃ, νὰ τραγηθῇ μιὰ φράσι. Ἐν τούτοις δὲν πρόλαβε. Ἐπέσε ἄξαφνα στὸ προσκέφαλό της καὶ ξεψύχησε κρυφρίζοντας : «Δὲν μπορῶ....»

Ὁ δόκτωρ Νουαρώ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ, κ' ἔλειπα ἐξηκολούθησε :

— Ὅλα αὐτὰ πού σὰς διηγοῦμαι σήμερα μὲ τόσες λεπτομερείες, δὲν τὰ εἶχα συλλάβει εὐθὺς ἀμέσως, τὴν ἀπαύσια ἐκείνῃ βραδιᾷ. Δὲν εἶχα ὑποπτεῖθῃ καὶ τὴν

Ἐδωσε στὸ σπῆι του μιὰ ἐορτή...

